

\* \* \*

Комусь не стане на заваді літо,  
Комусь не стане на заваді тінь.  
Пізнати сум і полум'ям горіти,  
Століттями тримати волосінь,  
Яка єднає покоління сущих,  
По ній пульсує час і сходить день.  
Під небом цим все вічне, неминуще,  
Творець означить вісь. Життя гряде.  
І чути плин хвилин і гомін тиші,  
Холоне кров од спеки та думок.  
Бояна слово і глевке, і віще,  
Чолом лягли дороги, слава, торг.  
І спалах гривни у княжни на шиї,  
І відчай-крик, бо печеніги йдуть.  
Славута водами осугу змие,  
І днесь, і назавжди зостатись тут.  
По кручах храми видивом ростимуть,  
Хрещатим яром до Почайни віз.  
Малуша коси ранками плестиме,  
Щоб Святослав руками стиснув спис.

\* \* \*

В жменьки сонце визбирують люди,  
У малесенькі жменечки – світло.  
Огудиння палитися буде  
Жовтнем, наче печаль несусвітня.  
А водою вже благовіст лине,  
Монастир прославляє чужину,  
Бо любила його Катерина,  
Небо знає, мовчить. Не загине  
Ані слава, ні воля, ні пісня,  
І Творець стелить білі сувої,  
Так було, і так лишиться прісно,  
Тріпотітимуть тихо тополі.  
Після ночі – світання, як подих,

Після зради – яснішають далі,  
Відпустити коней на свободу,  
Щоб вони крізь зневіру промчали.  
Мудрий старець з'єднає початки,  
Бо слова – линва давня і вічна.  
Ген попереду чвалом йде чалий –  
Побратими в дорогу вже кличуть.

\* \* \*

Якого ми роду і племені?  
Де світло із тінню, де день?  
І тільки печаллю недремною  
Вчорашнє на душу гряде.  
І сльози здаються сторицею,  
Бо пам'ять в коріння вросла,  
І я щедрим деревом вицвіту,  
На землю ж не дарма прийшла  
Прабабою Олександрю...  
І свічка, і мить затремтить.  
Минати пітьму, небом падати,  
Золою думки відбілить.  
А давні полотна говітимуть,  
Чекатимуть взорів святих.  
Прабаби легкою наміткою  
Покрився вже прощений гріх.  
Воскресне молитва відлуннями,  
Оселю стару збереже.  
Якого ми роду: геть сумніви!  
Ітиму крізь мливу пожеж.